

sen bygger som nævnt i de almindelige bemærkninger pkt. 2.2. på en foreslået bestemmelse i betænkning nr. 352/1964 om arbejdsgiveres erstatningsansvar for ansattes skadegørende handlinger m.v. Der henvises til betænkningen side 29-32 og side 35 og 37 (§ 4, stk. 1-3, i lovudkastet) samt side 39. Endvidere henvises til erstatningslovudvalgets betænkning II, side 36-38 og 55. Ved formuleringen af stk. 1 og 2 er der taget udgangspunkt i § 23, stk. 2 og 3, i lov om radio- og fjernsynsvirk-somhed. Efter § 23, stk. 1, i loven er Danmarks Radio erstatningsansvarlig for skade, der retsstri-digt forvoldes ved radio- og fjernsynsudsendelser. Den person, der har voldt skaden, er efter stk. 2 selv ansvarlig »i det omfang det findes rimeligt under hensyn til handlingens beskaffenhed, skade-volderens stilling og omstændighederne i øvrigt«. Reglerne i loven om radio- og fjernsynsvirk-somhed bygger på straffelovrådets betænkning nr. 487/1968 om ansvaret for fjernsynsudsendelser. Der henvises til betænkningen side 22-28.

Den foreslåede bestemmelse har normalt kun betydning i de tilfælde, hvor arbejdstagerens ansvar ikke er dækket af en driftstabsforsikring eller tingsforsikring eller af arbejdsgiverens ansvarsfor-sikring. Er dette tilfældet, gælder reglen i § 19, stk. 3, jfr. § 21, og der er således kun erstatningsansvar for arbejdstageren, hvis skaden er forvoldt forsæt-ligt eller ved grov uagtsomhed. Der henvises til bemærkningerne til § 19, stk.3.

Stk. 1 vedrører den hyppigst forekommende situation, at skadelidte vælger at kræve erstatning hos arbejdsgiveren. Efter bestemmelsen har arbejds-giveren kun regres mod den ansatte, såfremt det findes rimeligt under hensyn til den udviste skyld, arbejdstagerens stilling og omstændigheder-ne i øvrigt.

Stk. 2 vedrører den situation, at skadelidte und-tagelsesvis vælger at kræve erstatningen hos arbejds-tageren. Efter stk. 2, 1. pkt., kan arbejdstage-rens ansvar over for skadelidte lempes. Ved afgø-relsen heraf skal der ikke blot ses på arbejdstage-rens forhold, men også på skadelidtes interesse. Reglen i stk. 2, 1. pkt., kan medføre, at arbejds-tageren kommer til at betale et større beløb til ska-delidte, end det beløb han skulle have betalt, hvis arbejdsgiveren havde betalt erstatning til skadelid-te og derefter gjort regres efter stk. 1. Bliver dette tilfældet, giver reglen i stk. 2, 2. pkt., arbejds-tageren ret til regres mod arbejdsgiveren.

Stk. 3 giver en almindelig regel om ansattes erstatningsansvar over for arbejdsgiveren i tilfælde, hvor der ikke er tale om noget ansvar over for

trejemand. Ansvaret er begrænset på samme måde som regresansvaret efter stk. 1.

Lempelsesreglerne finder som nævnt anvendelse på arbejdstageres ansvar. Det er hensigten, at reg-len ligesom § 19, stk. 3, skal finde anvendelse på personer, for hvis uforvarselige skadegørende handlinger en hvergiver er ansvarlig efter bestemmel-sen i Danske Lovs 3-19-2. Begrebet arbejdstager har således i forslaget en bred betydning. Reglerne finder bl. a. anvendelse på offentligt ansatte.

Som anført i pkt. 3.2. i de almindelige bemærk-ninger medfører stk. 2, at arbejdstageren i tilfælde, hvor arbejdsgiveren er insolvent, kan komme til at betale erstatning til tredje mand, selv om reglerne om forholdet mellem arbejdsgiveren og arbejds-tageren fører til, at sidstnævnte har regres mod arbejds-giveren.

Bestemmelsen i stk. 3 gælder skade, som den ansatte forvolder arbejdsgiveren i tjenesten. Der tænkes herved navnlig på direkte skadesforvoldel-se, f. eks. for beskadede eller mistede varer eller arbejdsredskaber. Bestemmelsen er imidlertid gene-relt formuleret og omfatter også ansvar, der skyldes, at den ansatte misligholder ansættelsesaftalen, f. eks. ved at udeblive fra arbejdet. Selv om be-stemmelsen som nævnt i princippet finder anvendelse, er der ikke tænkt nogen væsentlig ændring i forhold til den praksis, der er opbygget vedrørende erstatning som følge af misligholdelse af en ansæt-telsesaftale.

Dansk Arbejdsgiverforening har i sin udtalelse oplyst, at det er almindeligt, at der i individuelle ansættelseskontrakter eller i kollektive overens-komster aftales egentlige hæftelsesklausuler, f. eks. for manko i kassebeholdninger, svind i værktøj, materialer eller varebeholdninger m.v. Foreningen er af den opfattelse, at sådanne bestemmelser vær-ner imod skjult forsæt og overflødiggor diskussion om ansvaret for en opstået mangel, og at sådanne aftaler derfor fortsat bør kunne indgås.

Det følger af lovforslagets § 27, stk. 2, at § 23 ikke kan fraviges til ugunst for arbejdstageren. Dette medfører, at de ovennævnte aftaler er ugyldige, i det omfang arbejdstagerens ansvar går ud over reglerne i § 23. Det vil dog fortsat kunne aftales, at den ansatte som led i sit arbejde har ansvaret for, at der ikke forekommer svind i værktøj etc. eller manko i kassebeholdningen, og en sådan af-tale bør der tages hensyn til ved bedømmelsen af erstatningskravets rimelighed. Ved vurderingen bør bl. a. lægges vægt på, om aftalen er sædvanlig, samt om den er naturlig i forbindelse med den ansattes stilling. Justitsministeriet finder på denne baggrund, at der ikke er behov for en særlig be-